

ת"פ 5233/01/17 - מדינת ישראל נגד איגור פרמן - עניינו הסתיים, טטיאנה פרמן - עניינה הסתיים, דליה טרופה, דניס מקוחה - עניינו הסתיים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 5233-01-17 מדינת ישראל נ' פרמן ואח'

לפני כבוד השופטת דנה אמיר
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמים 1. איגור פרמן - עניינו הסתיים
2. טטיאנה פרמן - עניינה הסתיים
3. דליה טרופה
4. דניס מקוחה - עניינו הסתיים

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מרדית שיבאן-פרקל

ב"כ הנאשמת 3: עו"ד איגור יוטקין

הנאשמת 3 בעצמה

גזר דין לנאשמת 3

רקע ועובדות כתב האישום

1. ביום 30.10.2019 הורשעה הנאשמת 3 (להלן: "הנאשמת") בהמשך להליך גישור שנערך בין הצדדים, ולאחר תיקון כתב האישום, בעבירה של השכרת מקום לשם זנות לפי סעיף 205 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). על פי המפורט בעובדות כתב האישום המתוקן בעניינה, הנאשמת היא בעלת 30% מנכס ברחוב הירקון 98 בו פעל בית בושת. שאר החלקים בנכס שייכים לדודתה ולאחיה. הנאשמת הייתה אחראית על השכרת הנכס וחלוקת דמי השכירות לשותפיה.

2. בדצמבר 2013, בעקבות התערבות המשטרה, חתמו הנאשמת ונאשם 4 על חוזה השכרת הקומה הראשונה בנכס למשך שנתיים, כשהנאשמת היא המשכירה והנאשם 4 הוא השוכר, בתמורה לשכר דירה של 15,800 ₪ בחודש. הנאשם 4 מסר לנאשמת, כתשלומים מראש לשנתיים, 12 צ'קים חתומים על ידו עבור שכר דירה. הנאשם 4 עשה כן כדי לסייע להשכרת המקום לשם זנות. החל מחודש דצמבר 2013 ועד לחודש יולי 2015, מדי חודשיים, הגיעה

הנאשמת לבית הבושת בשעות הלילה, מסרה את הצ'קים שקיבלה במעמד השכרת הנכס, לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, וקיבלה את תמורתם במזומן. במהלך חודש פברואר 2014, ולאחר שנודע לנאשמת כי המקום משמש לזנות, לא הפסיקה את השכרתו לנאשם 4, על אף שהיה בידה הזכות להפסיקה ולתבוע פינוי. במעשיה אלה השכירה הנאשמת את המקום לשם זנות.

3. לאחר שהודתה הנאשמת במסגרת הליך הגישור, הסכימו הצדדים כי הנאשמת תישלח לקבלת תסקיר שירות מבחן לעונש, אשר אף יבחן את שאלת ביטול הרשעתה. הוסכם כי הצדדים ישובו ויפגשו לאחר קבלת התסקיר, וכי הבקשה להתחשב בנאשמת, ובכלל זאת בסוגיית ההרשעה, תיבחן בנפש חפצה על ידי פרקליטת המחוז.

תסקיר שירות המבחן

4. בתסקיר נושא תאריך 24.10.2019 אשר התקבל, פירט את נסיבות חייה של הנאשמת. בין היתר פורט כי הנאשמת, אשר סיימה לימודיה לתואר ראשון בחשבונאות וכלכלה ואף החלה בהתמחות בתחום ראיית חשבון, הפסיקה את ההתמחות לאחר סיום השנה הראשונה והולדת בתה, לפני 32 שנים, ולא השלימה אותה. עוד פורט כי הנאשמת פרודה מזה כשמונה שנים ולה שתי בנות בגירות. על פי המתואר בתסקיר מפי הנאשמת, לאחר לידת בתה השנייה חלה התדרדרות בקשר הזוגי עם בעלה, והנאשמת חוותה מצב רוח ירוד וחרדה אשר הקשו על תפקודה. לדברי הנאשמת, אשר אף הציגה מסמכים מפסיכיאטר פרטי אליו פנתה במהלך הליך הגירושין בשנת 2014, הנאשמת סבלה בשנת 2014 מהפרעה דיכאונית תגובתית מתמשכת, המלווה בחוסר אונים וירידה תפקודית, ונמצאה במצוקה סביב הליך הגירושין. לדברי הנאשמת בעקבות קשייה הזוגיים, נעזרה בטיפול שיחתי ותרופתי פסיכיאטרי למשך תקופה. מזה חמש שנים חלה הטבה במצבה והיא הפסיקה את הטיפול. לדבריה, מזה כארבע שנים מנהלת מערכת יחסים זוגית חדשה ומצבה הוטב.

5. שירות המבחן ציין כי העבירה דנן היא היחידה העומדת כנגד הנאשמת והיא נעדרת עבר פלילי. עוד פורט כי לדברי הנאשמת הנכס טופל על ידי בתקופה הרלוונטית לאחר שלקחה על עצמה אחריות בהקשר הזה, לאור הזדקנות דודתה שהיא אחת השותפות בנכס ואשר טיפלה בו בעבר. לדבריה, בעת שהשכירה את הנכס לנאשם 4, לאחר שאחר לו הושכר הנכס כמלונית שקע בחובות, הוצגו בפניה מסמכים אודות חוקיות העסק אשר עתיד להתנהל בו. הנאשמת פירטה כי בחודש דצמבר 2013 זומנה לחקירה במשטרה אז הבינה כי נכס אחר מושכר לצורכי זנות, ופנתה לשוכר וביקשה שייפנה את הדירה. בנוסף ציינה כי כאשר נמסר לה על ידי המשטרה בתחילת 2014 כי המלונית שבנכס הנדון משמשת לצורכי זנות, תיארו באוזניה השוטרים חשד כי מעורבים בניהול ארגוני פשיעה.

6. הנאשמת ציינה באוזני שירות המבחן כי לאורך התקופה לא הייתה חשופה באופן ישיר למתנהל ונמנעה מלהיכנס לנכס. לדבריה, הייתה מודעת לכך שהנכס אותו היא משכירה מתפקד כבית בושת אך התקשתה לקדם שינוי ולפעול לסגירתו. בנוסף ציינה כי המשטרה סירבה להעביר לידה חומר ראיות שיסייע לה, והדגישה את מצבה הנפשי באותה עת ואת החרדה מגורמים עברייניים שחששה שמעורבים בפעילות המקום לאורך זמן.

7. שירות המבחן ציין כי מחד הודתה הנאשמת בביצוע העבירה ומבינה שעליה לשאת בתוצאות מעשיה,

מאידך, ההתרשמות היא כי הנאשמת מתקשה להכיר באופן מלא באחריותה לביצוע העבירה, נטתה לצמצם מחומרת מעשיה, וביקשה להשליך אחריות על גורמי אכיפת החוק שלא פעלו להסדיר את הדברים. כן נטתה להציג את בחירותיה כפועל יוצא של מצבה הנפשי באותה עת וקשייה להתמודד עם הפעולות הנדרשות לצורך סגירת המקום. בפרט בלט כי הייתה ממוקדת במחירים להם היא נדרשת כיום, ומתקשה להתייחס באופן ישיר לפגיעה שחוו הנשים ולכך שלקחה חלק בפעילות מקום לשם זנות.

8. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת ניהלה אורח חיים תקין לאורך שנים, וחווה הידרדרות רגשית סביב מערכת יחסים בעייתית שניהלה. אין התרשמות כי בבסיס העבירה עומדים דפוסי עבריינות, וההתרשמות היא כי הנאשמת חוותה טלטלה משמעותית נוכח ההליך המשפטי המתנהל נגדה. כגורמי סיכון צוינו אופי העבירה, קשייה לקחת אחריות מלאה וקשייה הרגשיים. לצד אלה כגורמי סיכוי לשיקום צוין תפקודה החיובי בפן המשפחתי, העובדה שמדובר בעבירה אחת שבוצעה לפני כחמש שנים, וההתרשמות כי איננה מאופיינת בדפוסי אישיות עבריינים וההליך המשפטי מהווה גורם מציב גבול ומרתיע עבורה.

9. שירות המבחן ציין כי הנאשמת שללה בעייתיות במצבה כיום ונזקקות להמשך קשר כך שלא נוצר פתח למעורבות טיפולית ואין המלצה להעמדתה בצו מבחן. עוד ציין שירות המבחן את חששה של הנאשמת מפני הרשעתה בדיון. בהקשר זה צוין כי לדבריה, משחלה התייצבות במצבה הנפשי מעוניינת הנאשמת לפעול לקידומה האישי ולחזור לפעול לסיום ההסמכה כרואת חשבון, כשהרשעתה בדיון תפגע באפשרות זו. שירות המבחן ציין כי לא הוצגו כל מסמכים לפיהם פעלה לקדם תכניתויות. עוד ציין כי הנאשמת חוששת כי הרשעה תפגע ביכולתה לקבל אשרות על מנת להצטרף לבן זוגה הנוכחי לנסיעותיו לצורכי עסקים לארה"ב. בנוסף, הביעה חשש כבד מתיוגה כעוברת חוק.

10. קצינת המבחן התלבטה בדבר ההמלצה לבטל את הרשעת הנאשמת לאור קשייה לקחת אחריות מלאה על מעשיה והפגיעה המתוארת שעלולה להתרחש במידה ותפנה לאפיק תעסוקה בו לא עסקה שנים. בסופו של דבר המליצה על ביטול ההרשעה לצד צו של"צ בהיקף 180 שעות. בתסקיר פורט כי ההמלצה באה בראי חלוף הזמן, היעדר דפוסים עברייניים, ההתרשמות לפיה ההליך המשפטי מהווה גורם מציב גבול, הבנת הנאשמת כי היא נדרשת לשאת בתוצאות מעשיה, ההתרשמות באשר לקשיים המתלווים להליך המשפטי, קשייה של הנאשמת להתמודד עם תיוגה כעוברת חוק, ועל מנת לחזק את כוחותיה החיוביים.

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

11. ב"כ המאשימה הגישה ראיות לעונש כמפורט בפרוטוקול הדיון מיום 19.12.19 (ע/ת - 1/ע/ת 12), והפנתה לתסקיר המלמד לטענתה על אי נטילת אחריות מלאה על ידי הנאשמת. בנוסף ציינה כי תכלית העבירה היא השגת רווח כספי קל. באשר לבקשה לביטול ההרשעה ציינה כי הנאשמת לא הציגה לשירות המבחן כל מסמך רלוונטי בהקשר לרצונה הנטען לסיים הסמכתה כרואת חשבון וכי שירות המבחן אינו חד משמעי בהמלצתו. עוד הדגישה כי הסיבה היחידה בגינה המליצה קצינת המבחן לשקול ביטול ההרשעה היא לשם חיזוק כוחותיה החיוביים של הנאשמת, אשר אינה מצדיקה סטייה מהכלל בדבר הרשעה.

12. לטענת ב"כ המאשימה בסוג העבירה בה הורשעה הנאשמת, הקושי בגילוייה ובהוכחת היסוד הנפשי שבבסיסה, ובשים לב לנסיבות ביצועה, משהמדובר בבית בושת גדול, כשמאז שנת 2010 נאמר לנאשמת מעת לעת, אחת לכמה שנים, כי במקום מופעל בית בושת, אך היא ממשיכה להשכיר את הנכס, לאסוף את הכספים במזומן ולחתום על חוזה שכירות בנסיבות מחשידות, יש מקום להותיר את ההרשעה על כנה. בהקשר זה הטילה ספק במסמכים אשר הוגשו ביחס למצבה הנפשי של הנאשמת בעת ביצוע העבירה והשפעתו על ביצועה. בנוסף טענה כי גם אם המשטרה לא פעלה באופן מידי בקשר לנכס, יש לזכור כי הנאשמת אשר קיבלה ייעוץ משפטי, לא הוציאה מכתבי התרעה לשוכרים, לא הגישה תלונה למשטרה, ולא פעלה לפינוי בכל דרך שהיא גם אם פינתה את הדירה בקומה השנייה בשלב מסוים. בנוסף, לטענתה לא בוסס כי לנאשמת יגרם נזק קונקרטי מההרשעה המצדיק את ביטולה בהתאם לפרמטרים אשר נבעו בפסיקה.

13. לטענת המאשימה, מתחם ענישה ההולם הוא בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר לצד קנס משמעותי. בקשתה היא כי יושת קנס בסכום המקסימלי בסך 14,400 ₪. לאור חלוף הזמן, העובדה שהמשטרה עצמה לא פעלה במשך שנים בקשר לאכיפה ולסגירת בית הבושת, העובדה שהנאשמת נורמטיבית ביתר תחומי חייה וקושי ראייתי אשר הביא לסיום התיק בהסדר, עתרה למקם את הנאשמת בתחתית מתחם הענישה, לגזור עליה מאסר על תנאי תוך איזונו בקנס ברף העליון בסך 14,400 ₪. בהקשר זה ציינה את הרווח הכספי מהשכרת הנכס, הגם שהתחלק בינה לבין אחרים ואת משך הזמן בו הושכר.

14. ב"כ המאשימה עתרה לדחיית טענות ההגנה מן הצדק שנטענו, בכלל זאת הטענה לפיה היה מקום לערוך עם הנאשמת הסדר מותנה כפי שבקשה. בהקשר זה הפנתה לשיקול הדעת הרחב של המאשימה בהקשר זה וכן לכך שהטענה לא בוססה ראייתית.

תמצית טיעוני ההגנה לעונש

15. מטעם ההגנה הוגשו ראיות לעונש (ענ/1 - ענ/9). בפתח דבריו עתר הסנגור כי אתעלם מכל נסיבה או עובדה אשר צוינה על ידי ב"כ המאשימה שאינה מפורטת בכתב האישום. לטענת ההגנה, במקרה דנן קמה לנאשמת הגנה מן הצדק שיש בה כדי להשפיע על עונשה של הנאשמת כמו גם על סוגיית ההרשעה תוך הפניה לפסיקה, כשלטענתו מתקיימים במקרה זה שני התנאים הדרושים לביטול הרשעה.

16. הסנגור טען לקיומם של שלושה פגמים עיקריים המקימים את ההגנה במקרה זה. הראשון, הגשת כתב האישום חלף הסדר מותנה, בשים לב לסמיכות הזמנים בין ההחלטה על הגשת כתב האישום ודחיית הבקשה להסדר מותנה, כשסוג השיקולים שנשקלו אינם רלוונטיים במידה כזו שגם בית המשפט יכול לערוך ביקורת על החלטת המאשימה (שכר דירה שהתקבל במזומן, קבלת הכספים בשעות הלילה ומשך הזמן בו בוצעה העבירה קרוב לשנתיים). טענתו השנייה היא למחדלים מצד רשויות החקירה ואי נקיטת פעולה לרבות צו סגירה מנהלי (ענ/1 ענ/1). בהקשר זה הפנה למסמך השני שבענ/1, צו להגבלת השימוש במקום מיום 20.08.15 המלמד על כך שהמשטרה יודעת ויכולה

להוציא צווים מתאימים כשהיא חפצה בכך. הפגם השלישי לו טען נוגע לסירובה של המשטרה לשתף פעולה עם הנאשמת בהעברת חומר חקירה לצורך תביעת פינוי על ידי הנאשמת כנגד השוכר.

17. לדברי הסנגור, נסיבות העבירה מאפשרות את ביטול ההרשעה תוך שהפנה לכך הנאשמת השכירה את המקום ומספר חודשים לאחר מכן התברר לה כי המקום משמש לזנות, שהעבירה בוצעה במחדל וכספי השכירות חולקו בין הנאשמת לשניים נוספים והמסים בגין דמי השכירות שולמו במלואם. בנוסף טען כי על פי ענ/8 וענ/9 דמי השכירות לא היו מופרזים או גבוהים. ביחס להכנסה מהשכרת אותו נכס אחרי אוגוסט 2015, אז אף הושכר הנכס בסכום גבוה יותר. עוד הפנה לחלופי הזמן מאז ביצוע העבירה ומשך ביצועה. ב"כ הנאשמת הפנה למצבה הנפשי של הנאשמת בעת ביצוע העבירות אשר לטענתו הביא לכך שאספה את דמי השכירות בלילה.

18. לטענת הסנגור, הסעד הראוי לפגמים אשר נפלו במקרה דנן הוא ביטול הרשעת הנאשמת. לטענתו, כאשר קמה לנאשמת טענת הגנה מן הצדק, אין חובה לעמוד בתנאי **הלכת כתב** לביטול הרשעה, תוך הפניה לפסיקה. בנוסף, ציין כי אין המדובר במקרה בו מבוקש להסתפק בענישה שאינה כוללת עונש קונקרטי אלא מוסכם על הנאשמת כי תבצע 180 שעות של"צ.

19. הסנגור אף טען לקיומו של נזק קונקרטי לנאשמת המבקשת לסיים הסמכתה כרואת חשבון והצורך שלה בנסיעות לארצות הברית ביחד עם בן זוגה שהוא אזרח אמריקאי המנהל עסקים בארה"ב. עוד טען כי אף תחסם דרכה של הנאשמת לעבוד בבנק. בנוסף, טען כי מההרשעה יגרם נזק לדימוי העצמי של הנאשמת שזו לה עבירה יחידה, המנהלת אורח חיים נורמטיבי וכך גם לבני משפחתה. עוד ציין את החשיפה התקשורתית של הפרשה והנאשמת בעקבותיה וחשש כי עניין זה יצוף ככל שתורשע ויגרם למשפחתה נזק בלתי הפיך.

20. ב"כ הנאשמת לתסקיר לעונש ולטענה לפיה הנאשמת אינה נוטלת אחריות מלאה. לדבריו, הנאשמת מביעה חרטה מלאה על ביצועה העבירה, אך לאור הסברה המורכב לשירות המבחן, ייתכן ושירות המבחן סבר שמדובר בנטיית אחריות חלקית. בנסיבות אשר פורטו לטענת הסנגור, התוצאה המאוזנת והראויה היא ביטול הרשעת הנאשמת והטלת צו של"צ.

21. טרם מתן גזר הדין היום ביקשתי מהצדדים הבהרה ביחס למסמך אשר סומן עת/1 ו-ענ/1 בתיק, במסגרת הטיעונים לעונש, ועל פניו מסמך זה סותר את המועד המפורט בכתב האישום כמועד בו נודע לנאשמת אודות השימוש בנכס, משלאור הסכמת הצדדים וכתב האישום המתוקן גילתה הנאשמת כי הנכס מושכר לשם מתן שירותי זנות רק בחודש פברואר 2014, בעוד ששני הצדדים התייחסו לאותו מזכר נושא תאריך 24.12.13 כמזכר המעיד על התנהלות בין הנאשמת או מי מטעמה ומשטרת ישראל ביחס לעבירה הנדונה. לא קיבלתי הבהרה מספקת מהצדדים בהקשר זה. המסמך נשאר בתיק כאמור, משהוגש על ידי שני הצדדים, וההתייחסות בגזר הדין תהיה לעובדות עליהן הסכימו הצדדים בכתב האישום המתוקן.

דברי הנאשמת

22. הנאשמת הביעה צער וחרטה וטענה כי נקלעה לסיטואציה אותה לא הכירה וחששה לפעול מול השוכר. עוד פרטה אודות מצבה הקשה בעת ביצוע העבירה. הנאשמת שבה ועתרה כי הרשעתה תבוטל לאור רצונה לנסוע לבקר בארה"ב עם בן זוגה שלדבריה מרחיב עסקיו בארה"ב כיום. בנוסף לאור רצונה להתמחות בראיית חשבון.

סוגיית ביטול ההרשעה

23. ככלל, הליך משפטי של אדם בגיר שהוכח כי עבר עבירה פלילית יסתיים בהרשעה. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים חריג בשל נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. על פי **הלכת כתב** (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, (פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)), על מנת להימנע מהרשעה או לבטלה, יש לבחון הצטברותם של שני תנאים עיקריים: האחד, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בעתידו או בשיקומו של הנאשם. השני, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. על ההגנה מונח הנטל לשכנע, כי בנסיבות המקרה יש להעדיף את שיקום הנאשם על פני שיקולים אחרים. ראו גם: ע"פ 5985/13 **אבן נ' מדינת ישראל** (2.4.2014), כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל (18.8.2014) פסקה 11, וע"פ 3255/14 **ביטון נ' מדינת ישראל** (16.3.2015).

24. ברע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.2014) נקבע כי על פי **הלכת כתב**, ביטול או הימנעות מהרשעה הוא חריג מצומצם, המוצדק רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. כן נקבע כי יש לבחון קיומו של נזק קונקרטי לנאשם גם במקום בו הנאשם נעדר עבר פלילי. ראו גם: ע"פ 5478/19 **לוי נ' מדינת ישראל** (25.8.2019), רע"פ 619/18 **בזיזנסקי נ' מדינת ישראל** (1.3.2018) (להלן: "**עניין בזיזנסקי**") ורע"פ 2323/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.6.2017) (להלן: "**עניין פלוני**"). השאלה האם תיגרם פגיעה ממשית וקונקרטית לעתידו או שיקומו של הנאשם מהרשעה תלויה גם במהות הנאשם ויתר נסיבותיו ויש לבחון את כל אלה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007 (4) 4546, עמ' 4561). בנוסף, וטרם החלטה סופית יש אף לאזן, בסוג של מקבילית כוחות, את הנזק הקונקרטי הנטען וסוגו אל מול סוג העבירה שבביצועה הורשע הנאשם ונסיבותיה (ובלבד שהמדובר בסוג העבירה ונסיבות המאפשרים לוותר על ההרשעה) ולבחון האם מתקיים יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרת העבירה המצדיק את ביטול ההרשעה. כפי שצוין בע"פ (מרכז) 24457-03-15 **גוטרמן נ' מדינת ישראל** (30.8.2015) פסקה 69, ככל שמעשי העבירה חמורים יותר כך נדרשת פגיעה קונקרטית ומוחשית יותר ולהיפך.

25. בראי המסגרת הנורמטיבית הכללית שלעיל, בחנתי את עתירת ההגנה לביטול הרשעת הנאשמת. **ביחס לסוג העבירה בה הורשעה הנאשמת ונסיבות ביצועה**, נתתי דעתי לכך שהמדובר בעבירה מסוג עוון, שאיננה מהחמורות ביותר בספר החוקים, ובבסיסה הרצון להפיק רווח ממנו. לצד האמור, לא ניתן להתעלם מכך שהעבירה נועדה לסייע במיגור תופעת ניצול נשים וגברים בזנות, ולהגן על ערכים חברתיים חשובים כדוגמת הזכות לכבוד ולאוטונומיה. אין באמור כדי לפסול באופן אוטומטי אפשרות של ביטול ההרשעה בסוג זה של עבירה במקרים מתאימים, אך לטעמי, יש צורך בטעמים ממשיים על מנת לעשות כן.

26. נתתי דעתי גם לנסיבות ביצוע העבירה המפורטות בכתב האישום המתוקן מהן עולה כי הנאשמת איננה במעגל הראשון של מבצעי העבירה. חשוב להבהיר כי הנסיבות הצריכות לעניין הן אלה המפורטות בכתב האישום

המתקן והן בלבד, לאור ההסדר הדיוני בין הצדדים. משכך, טענות עובדתיות שנשמעו מפי ב"כ המאשימה בעת הטיעון לעונש (ואף ראיות אליהן הפנתה) שאינן כלולות בעובדות כתב האישום המתקן, ובכללן טענות לפיהן מאז שנת 2010 נאמר לנאשמת כי הנכס מושכר כבית בושט, והיא המשיכה להשכירו או חתמה על חוזה בנסיבות מחשידות לא יבוא בין שיקולי.

27. בעת בחינת הנסיבות שקלתי את משך התקופה בה בוצעה העבירה (שאיננה רגעית או חד פעמית), את העובדה שהנאשמת נהגה להחליף את הצ'קים שקיבלה בעת החתימה על ההסכם במזומן, תוך שהייתה מגיעה למקום, בשעות לילה, כפי שהתבקשה על ידי מי מטעם שוכר המקום (ואינני מקבלת את הטענה לפיה הגיעה בשעות אלה בשל מצבה הנפשי), ולכך שהנאשמת לא ביצעה כל פעולה, ולו הבסיסית ביותר בדמות הגשת תלונה במשטרה, פנייה במכתב התראה לשוכר או כל פעולה אחרת לפינוי הנכס, הגם שידעה שהוא מושכר למתן שירותי זנות ואף קיבלה ייעוץ משפטי באותה העת ואף פנתה למשטרה והתנהלה מולה עובר למועד בו גילתה את דבר ביצוע העבירה על פי עובדות כתב האישום המתקן (ענ/1).

28. לצד האמור, שקלתי את העובדה שהעבירה בוצעה על דרך המחדל, על המשמעות הממתנת שבכך וכן כי על פי עובדות כתב האישום המתקן לא נטען כי הנאשמת ידעה שהנכס יועד למתן שירותי זנות בעת השכרתו על ידה. כן שקלתי את טענות ההגנה בדבר מצבה הנפשי של הנאשמת בעת ביצוע העבירה וקשייה האישיים (כמתואר בענ/4 ו-ענ/5 ודבריה לשירות המבחן). בהקשר זה יש לציין כי העובדות המפורטות מפי הנאשמת בחוות הדעת (ענ/4 (מיום 5.4.2016) אינן זהות לאלה בהן הודתה, כך שקיים קושי להסתמך על חוות הדעת המבוססת גם על עובדות שצינה הנאשמת באוזני עורכה. באשר לענ/5, יש טעם בטענת המאשימה לפיה לא ברורה מומחיות כותבת המכתב או הבסיס למסקנותיה (יש לציין עוד כי הגם שצינה במכתב כי היא נסמכת על חוות דעת פסיכיאטר מהתקופה הרלבנטית, זו לא צורפה לעיוני על ידי ההגנה).

29. מבלי להתעלם מהאמור, לאחר עיון בתסקיר ובענ/4 וענ/5, ניתן לסכם כי מדבריה של הנאשמת ומהמסמכים עולה כי בתקופה הרלבנטית לביצוע העבירה היו כוחותיה של הנאשמת דלים וכי חוותה קשיי התמודדות ותפקוד ממשיים לאור הליך גירושין אותו עברה. גם נסיבות אלה נלקחו בחשבון על ידי. בנוסף נלקחה בחשבון העובדה המוסכמת לפיה פעלה הנאשמת לפני מועד ביצוע העבירה הנוכחית לפינוי דירה בקומה השנייה (בכך שלא האריכה חוזה לשוכר לדבריה), לאחר שהתברר לאור פשיטה משטרתית כי שמשה גם היא למתן שירותי זנות.

30. ביחס לתנאי שעניינו קיומו של נזק קונקרטי לנאשמת, נתתי דעתי לטענת ההגנה לפיה הרשעת הנאשמת תפגע באפשרותה להשלים הסמכתה כרואת חשבון או לעבוד ככלכלנית בבנק. בהקשר זה עיינתי בענ/7 (תאריה אקדמאיים של הנאשמת) ובענ/3 מכתב ממושרד רואי חשבון לפיו פנתה אליהם הנאשמת בבקשה לסיים את תקופת התמחותה, ומסרה כי מתנהל כנגדה הליך פלילי המונע ממנה לעשות כן. כפי שצוין לעיל, על ההגנה לבסס בראיות קיומו של נזק קונקרטי לנאשמת, וכזה לא בוסס במידה הנדרשת. לבד מן העובדה שענ/3 לא צוין כי הנאשמת התקבלה לעבודה, ואף לא נכתב בו כי הרשעה פלילית תהווה חסם להעסקה שם, גם סעיף 4(ב) לחוק רואי חשבון, תשט"ו - 1955 מלמד כי שיקול הדעת האם לאפשר למי שהורשע בביצוע עבירה פלילית לשמש כרואה חשבון הוא של מועצת רואי חשבון.

31. כפי שציינה ב"כ המאשימה, רק בעת האחרונה שב וקבע בית המשפט העליון כי מקום בו נותר שיקול הדעת אצל הגורם המקצועי הרלבנטי, קיים קושי לקבוע כי מתקיים נזק קונקרטי כנדרש (רע"פ 3224/19 **אביב נ' מדינת ישראל** (28.5.2019)). עוד נקבע כי מקום בו נותר שיקול דעת אצל הרשות המנהלית מן הראוי להותיר את ההחלטה בידיה. זאת אף מקום בו דובר במי שעסק במקצוע עוד טרם הרשעתו, ומקל וחומר בעניינה של הנאשמת שטרם הוסמכה. (רע"פ 1746/18 **פלהיימר נ' מדינת ישראל** (26.4.2018), רע"פ 1097/18 **בצלאל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018)). המפורט לעיל רלבנטי אף ביחס לטענה לפיה יתכן והנאשמת תבקש להשתלב בעבודה בבנק. בנסיבות אלה, אין בנזק הנטען כדי להביא לביטול ההרשעה.

32. הוא הדין ביחס לטענת ההגנה בדבר נזק קונקרטי לנאשמת בקשר לקבלת ויזה לארה"ב, ולטענה לפיה בכך תיפגע יכולתה להתלוות לבן זוגה בנסיעותיו העסקיות לארה"ב. קיים ספק האם נזק מסוג זה, גם אם יבוסס ראייתית, הוא בגדר נזק קונקרטי לנאשמת, בראי העובדה שהצורך הנטען בנסיעות לארה"ב לצרכי תעסוקה הוא של בן זוגה ולא שלה. בנוסף, גם בהקשר זה לא הניחה הגנה תשתית ראייתית מספקת. כך, לבד מדבריה של הנאשמת אודות נסיעותיו העסקיות של בן זוגה לארה"ב, לא הוצגה כל ראיה ממשית לכך. בן זוגה לא העיד בפני, ולא הוצג כל מסמך אודות עסקיו בארה"ב. כן לא הוצג כל מסמך ולא ברור האם כיום בידי הנאשמת ויזה לארה"ב ולמשך איזה תקופה. בנוסף, המסמך אשר צורף לאחר הטיעון לעונש בדבר הכניסות לארץ של הנאשמת ובן זוגה והיציאות ממנה מלמד כי הנאשמת לא הצטרפה לחלק בלתי מבוטל מנסיעותיו של בן זוגה לחו"ל.

33. בנסיבות אלה וודאי שלא ניתן לקבוע קיומו של נזק קונקרטי כנדרש בהקשר זה. אבהיר כי גם לו היה מוכח הצורך של בן זוגה לנסוע לארה"ב באופן קבוע ותדיר לצרכי עסקיו, מבלי להתעלם מהטענות בדבר מצבה הנפשי של הנאשמת, הקושי לו טענה לשהות לבדה ואף ההשפעה המטיבה של הקשר הזוגי הנוכחי עליה, כפי שעולה **מענ/5**, אין בנזק הנטען כדי להוות נזק קונקרטי כנדרש לביטול ההרשעה.

34. טרם החלטה בעתירה לביטול ההרשעה, נתתי דעתי גם לטענות ההגנה מן הצדק אשר נשמעו מפי הסנגור, ובחנתי האם לאורן נכון וראוי להגמיש בנסיבות המקרה את הדרישה לנזק קונקרטי לעתידה ולשיקומה של הנאשמת. כידוע, ניתן להקל בעונש בשל טענות הגנה מן הצדק. בעפ"ג (מרכז) 44065-04-12 **מדינת ישראל נ' דאנו** (15.7.12) אף נקבע כי הקלה מטעמי הגנה מן הצדק, מקום שבו נאשם צפוי למאסר צופה פני עתיד, יכולה להיות בדרך של הגמשת התנאים לביטול הרשעה.

35. בהקשר זה שקלתי את טענת ההגנה למחדלים מצד רשויות החקירה והאכיפה, ואי נקיטת פעולות על ידם, ובכלל זאת אי הוצאת צו סגירה מנהלי על ידם, או נקיטת כל פעולה אופרטיבית אחרת עד לאירוע ההתאבדות המצער של אישה במעגל הזנות במקום בשנת 2015. בנוסף לטענה בדבר העדר שיתוף פעולה עם הנאשמת בכך שמטרת ישראל לא הסכימה להעביר לנאשמת חומרי חקירה לביסוס תביעת פינוי על ידה (**ענ/1**), ומבלי להתעלם מכך שמסמך זה נושא תאריך קודם לביצוע העבירה, ועומד בסתירה מסוימת לכתב האישום לפיו רק בחודש פברואר 2014 נודע לנאשמת אודות השכרת הנכס למתן שירותי זנות, כך שקיים ספק האם אותו מזכר דן בנכס נשוא כתב האישום, כלומר המלונית בקומה הראשונה.

36. יש טעם בטענת ההגנה למחדלי רשויות האכיפה במקרה דנן וקיים טעם לפגם בכך שחרף פשיטות משטרה בנכס לאורך שנים, לא פעלה המשטרה לסגירתו, ולא ננקטו הליכים פלייט ואחרים כנגד מעורבים עד להתאבדות המצער. בהקשר זה אין לי אלא להפנות לדברי כב' השופט פוזנסקי כץ בתא"מ (ת"א) 31915-09-15 **מדינת ישראל נ' טרופה** (19.10.2015) שעסק גם הוא במקרה דנן:

"מקרה ההתאבדות שאירע בנכס הינו אכן טראגי וקשה והתרחשותו הובילה לדיון ציבורי ולעניין רחב. אין ספק כי מקרה זה מחייב הסקת מסקנות ... עם זאת על גורמי האכיפה לפעול כל העת, באמצעים העומדים לרשותם, להקטנת התופעה, לצמצום היקפה ולאכיפה מוגברת במקומות המתאימים. אל לנו להגיע שוב למצב בו יתרחש מקרה טראגי נוסף, אשר רק לאחריו ינקטו גורמי האכיפה בפעולות כאלה ואחרות. על הגורמים השונים העוסקים באכיפה, להקדים תרופה למכה, לפעול כל העת וככל הניתן לצמצום ומיגור התופעה, שגם אם אינה מסתיימת במקרה מוות, הינה בעלת השלכות קשות המחייבות טיפול של מכלול רחב של גורמים באופן רציף ובמקרים המתאימים."

37. השאלה להישאל היא מה מידת השפעת הפגם שנפל על עניינה של הנאשמת, והאם יש בו כדי להצדיק את ביטול ההרשעה ולהגמיש את דרישת הנזק הקונקרטי והראיות הנדרשות לביסוסו. בהקשר זה יש לתת את הדעת אף לטענה להגנה מן הצדק בשל סירובה של המאשימה לערוך הסדר מותנה עם הנאשמת.

38. מבלי למעט ממחדלי רשויות האכיפה במקרה זה, להן הכוח והמשאבים לפעול, אשר לא פעלו כנגד מבצעי העבירות בנכס באמצעים שברשותן, מבחינת "נאה דורש, נאה מקיים", אינני מוצאת כי יש במחדלים אלה כדי להפחית באופן אוטומטי מחומרת הנסיבות בעניינה של הנאשמת, או להקים לנאשמת הגנה מן הצדק המצדיקה כי יקבע שיש מקום להימנע מהרשעתה חרף העדרו של נזק קונקרטי כנדרש.

39. נתתי דעתי להסכם השכירות של הנכס **עמ' 12** אשר נחתם ביום 10.12.2013, בו הוסכם על הפעלת האופציה לשכירת הדירה לשנה נוספת באופן אוטומטי ולקושי להתמודד עם פינוי דייר, וודאי כשידוע כי קיים חשד לגביו לביצוע עבירות פליליות (לטענת הנאשמת נאמר לה על ידי גורמים במשטרה כי המדובר בארגוני פשיעה), ואף במצבה הנפשי השברירי של הנאשמת באותה התקופה. יחד עם זאת, יש לזכור שעל פי **עמ' 1** שוחח ב"כ של הנאשמת עם המשטרה, אז סורבה בקשתו לקבל חומרי חקירה, והוצהר באזניו כי יוצא צו סגירה על ידי המשטרה. שוב, המדובר במזכר שנערך בחודש דצמבר 2013, כשבועיים לאחר חתימת הסכם השכירות **עמ' 12** ועל פי כתב האישום המתוקן, עוד טרם נודע לנאשמת כי בנכס ניתנים שירותי זנות (לפי כתב האישום המתוקן האמור נודע לה רק בשנת 2014). מכאן ניתן להסיק כי המזכר **עמ' 1** נוגע לדירה הנוספת בנכס אותה השכירה הנאשמת ואותה אף פינתה.

40. דווקא פינוי הדירה הנוספת על ידי הנאשמת, ומגיעה ומגעי בא כוחה עם המשטרה מלמדים כי ידעה ויכולה הייתה (גם במצבה הנפשי הנטען באותה העת) לפעול מול המשטרה ואף מול השוכר, ולו בכתיבת מכתבי התראה אם הייתה חפצה בכך. מן הראיות שהוגשו עולה כי אין המדובר במי שהתנהלה ללא הדרכה וליווי והייתה חסרת אונים אל מול הסיטואציה, אלא במי שחרף העובדה שגילתה כבר בפברואר 2014 כי השכירה את הנכס בבעלותה למי שנותן שירותי זנות, לא עשתה דבר, והמשיכה להשכירו לתקופה ממושכת נוספת, במהלכה אף הופעלה האופציה לשנת 2015.

41. בחנתי גם את הטענה להגנה מן הצדק בגין סירוב המאשימה לערוך עם הנאשמת הסדר מותנה, את הטענה בדבר המהירות בה התקבלה ההחלטה בהקשר זה ואף את תהיית הסנגור, האם בראי עובדות כתב האישום המתוקן לא הייתה משתנה עמדת המאשימה. לצורך כך אף בחנתי את המסמכים **ענ/2** (תכתובת הסנגור והמאשימה ביחס להסדר מותנה טרם הגשת כתב האישום ובכללה נימוקי המאשימה). כידוע למאשימה שיקול דעת רחב באשר לעריכת הסדר מותנה, גם אם עומד נאשם בתנאי הסף וסוג העבירה מאפשר זאת. אי היעדרותה של המאשימה לבקשה לעריכת הסדר מותנה במקרה קונקרטי אינה יוצרת כשלעצמה ובאופן אוטומטי עילה להתערבות בית המשפט (ר' ת"פ (שלום ת"א) 16508-10-16 **מדינת ישראל נ' אלקיעאן** (19.7.2017), ת"פ (שלום כפ"ס) 33235-06-14 **מדינת ישראל נ' פיין** (20.9.2015), בת"פ (שלום רמ') 11804-06-15 **פרקליטות מחוז מרכז פלילי נ' גלי טובל** (7.4.2016)). בראי האמור, ובראי עובדות כתב האישום המקורי אינני מוצאת כי יש מקום להתערב או לקבוע כי החלטת הפרקליטות בהקשר זה מקימה הגנה מן הצדק לנאשמת. בנוסף, לא הונח כל מסד ראיתי לביסוס טענה לפיה בסוג זה של עבירה ובנסיבות דומות נהגת הפרקליטות לערוך הסדרים מותנים.

42. שקלתי גם את המפורט בתסקיר לעונש שהתקבל ואת המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשמת, הגם שלא הוצג נזק קונקרטי. בתסקיר פורט כי קצינת המבחן התלבטה בדבר ההמלצה לביטול ההרשעה לאור קשייה של הנאשמת ליטול אחריות מלאה על מעשיה, והטענה לפגיעה שעלולה להתרחש במידה ותפנה לאפיק תעסוקה בו לא עסקה שנים. למרות האמור המליצה על ביטול ההרשעה בראי חלוף הזמן, היעדר דפוסים עברייניים, ההתרשמות לפיה ההליך המשפטי מהווה גורם מציב גבול, הבנת הנאשמת כי היא נדרשת לשאת בתוצאות מעשיה, ההתרשמות באשר לקשיים המתלווים להליך המשפטי, קשייה של הנאשמת להתמודד עם תיוגה כעוברת חוק, ועל מנת לחזק את כוחותיה החיוביים.

43. בהקשר זה אף נתתי דעתי לפסיקה אליה הפנה הסנגור, ממנה עולה כי קיימים מקרים בהם הגמישו בתי המשפט את דרישת הנזק הקונקרטי לשם ביטול ההרשעה ואף התייחסו לפגיעה בדימוי העצמי כמספיקה לשם כך. החלטות אלה נוגעות בעיקר לנסיבות מיוחדות, לביצוע עבירה נקודתית או קלה באופן מיוחד כך שנראה שלא היה מוגש כתב אישום בגינה, למקרים בהם המדובר בבגירים צעירים, כל מקרה ונסיבותיו (ראו לשם הדוגמא: רע"פ 1721/12 **איראשי נ' מדינת ישראל** (30.3.2014), ת"פ (שלום ת"א) 55066-10-13 **מדינת ישראל נ' יודלביץ** (4.11.2014), ת"פ (שלום ת"א) 34839-07-15 **פרקליטות מחוז ת"א נ' כהן** (29.6.2017), ת"פ 3025-03-16 (שלום ת"א) **מדינת ישראל נ' פלוני** (24.10.2018)).

44. לאחר שקילת כלל השיקולים המפורטים לעיל ומהטעמים אשר פורטו, בשים לב לסוג העבירה ונסיבותיה ובהעדר נזק קונקרטי מההרשעה לנאשמת, אינני מוצאת כי מקרה זה מצדיק ביטולה של הרשעת הנאשמת גם בעת שקילת כלל טענות ההגנה שנשמעו יחדיו, ומבלי להתעלם ממאפייניה ואישיותה של הנאשמת כעולה מהתסקיר והראיות לעונש אשר הוגשו. מסקנתי היא כי במקרה זה לא מתקיים יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לנאשמת מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה בנסיבותיה - ומשכך - הבקשה לביטול ההרשעה נדחית.

גזירת עונשה של הנאשמת

45. באשר למתחם הענישה בעניינה של הנאשמת, הערכים המוגנים בעבירה בה הורשעה פורטו בהרחבה

לעיל וכך גם נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן. ביחס לענישה הנוהגת, מתחם הענישה אותו הציעה המאשימה ביחס לעונש המאסר, בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר, נראה הגיוני ומאוזן וההגנה לא הציעה כל מתחם אחר. לאור התכלית הכלכלית שבבסיס העבירה, נכון אף לגזור קנס לצידה.

46. באשר לנסיבותיה הקונקרטיות של הנאשמת: אין מקום לסטייה לקולא או לחומרה ממתחם הענישה אשר נקבע. במסגרת הליך של גישור שנערך במהלך ניהול ההוכחות, ולאחר תיקון כתב האישום, הודתה הנאשמת בביצוע העבירה המיוחסת לה. עניין זה יישקל לזכותה, משיש בו כדי להעיד על קבלת אחריות (גם אם סבור שירות המבחן שאין המדובר בנטיית אחריות מלאה), ואף להביא לחסכון זמן שיפוטי. הנאשמת, נעדרת עבר פלילי, ילידת שנת 1963, אם לשתי בנות וסבתא הנכדה, ומצויה בזוגיות. נסיבותיה האישיות של הנאשמת מפורטות בהרחבה בתסקיר לעונש שהתקבל ובמסמכים אשר הוגשו על ידי ההגנה. נתתי דעתי לקשייה של הנאשמת בשנות ביצוע העבירות, למשבר המשפחתי והאישי שחוותה, ולמצבה אשר הוטב מאז (מבלי להתעלם מהמפורט בענ/5), ויש לברך על כך.

47. כן נתתי דעתי, כפי שהפנתה ב"כ המאשימה, לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, לטענות בקשר למחדלי רשויות האכיפה אשר נסקרו לעיל, ולעובדה שהנאשמת נורמטיבית ביתר תחומי חייה ונעדרת עבר פלילי. בנוסף, לקיומו של קושי ראיתי אותו ציינה ב"כ המאשימה, אשר הביא לדבריה לסיום התיק בהסדר. כן שקלתי את הרווח הכספי מהשכרת הנכס (ששליש ממנו התקבל לכיסה של הנאשמת), ומנגד בהקשר זה את טענות הסנגור לפיהן אין המדובר בדמי שכירות גבוהים מהמקובל, כשעל פי ראיות שהציג, דמי השכירות אשר התקבלו מהשכרת הנכס לאחר, אף גבוהים מאלה אשר התקבלו בתקופת ביצוע העבירה (ענ/8, ענ/9). בראי כלל המפורט, מצאתי לגזור את עונשה של הנאשמת למאסר על תנאי כעתירת המאשימה ואף להתחשב באופן ממשי בשיעור הקנס שייגזר, מבלי להתעלם מהתכלית הכלכלית שבבסיס העבירה, והיותו של עונש בדמות קנס ממין העבירה במקרה דנן.

48. לאחר שקילת כלל המפורט לעיל מצאתי לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך חודשיים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשמת לא תעבור את העבירה בה הורשעה.

ב. קנס בסך 4,000 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, כשהראשון בהם ביום 3.3.20.

לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.

ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' טבת תש"פ, 07 ינואר 2020, במעמד הצדדים.